

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, sídlem Brno, Žerotínovo náměstí 3/5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 1. 2016, č. j. 41 A 99/2014 – 28,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 1. 2016, č. j. 41 A 99/2014 – 28, a rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2014, č. j. JMK 85452/2014, sp. zn. S-JMK85452/2014/OD/Fö **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci **se přiznává** náhrada nákladů řízení ve výši 20.342 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit k rukám Mgr. Jaroslava Topola, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Magistrátu města Brna ze dne 6. 6. 2014, č. j. ODSČ-14054/13 - 32, byl žalobce uznán vinným tím, že dne 20. 10. 2013 v 9:52 hod. stál s motorovým vozidlem tovární značky Kia, RZ X v Brně, na ulici Cejl 83 tak, že nedodržel vzdálenost nejméně 3,5 m od nejbližší tramvajové kolejnice. Tímto jednáním porušil § 27 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), čímž se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. V souladu s § 125c odst. 4 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích, ve spojení s § 11 odst. 1, 2 a § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o

přestupcích, ve znění platném v rozhodné době, byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500 Kč. Současně mu byla uložena i povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 7. 2014, č. j. JMK 85452/2014, sp. zn. S-JMK 85452/2014/OD/Fö (dále jen „napadené rozhodnutí“), rozhodnutí I. stupně potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 27. 1. 2016, č. j. 41 A 99/2014 – 28 (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

Krajský soud odmítl žalobcovu námitku, že správní orgán I. stupně vycházel pouze z úředních záznamů, které nelze užít jako důkaz pro jejich povahu jednostranného právního úkonu (rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115). Krajský soud zdůraznil, že správní orgán měl k dispozici celý spis městské policie, z něhož bylo zřejmé, že se žalobce přestupkového jednání dopustil, což žalobce namítl teprve v žalobě (tedy téměř po roce od přestupkového jednání), přestože tak mohl učinit již v odporu proti vydanému příkazu (ze dne 13. 1. 2014) a později v odvolání proti rozhodnutí I. stupně. Tvrzení žalobce o tom, že vozidlo nezaparkoval on, i když městským strážníkům tvrdil opak, a to proto, že se domníval, že celá věc bude vyřešena pouze symbolickou pokutou, krajský soud nepovažoval za průkazné.

Druhou žalobní námitkou brojil žalobce proti postupu správního orgánu I. stupně, který po 20. 1. 2014 nezasílal písemnosti na elektronickou doručovací adresu obecného zmocněnce žalobce X, o což zmocněnec požádal v podaném odporu, který byl doručen správnímu orgánu I. stupně dne 20. 1. 2014. Při porušení povinnosti dle § 19 odst. 3 správního řádu (dále „správní řád“), tudíž nemohlo dojít k doručení fikcí. Krajský soud námitku vypořádal poukazem na skutečnost, že první úkon, po podání odporu, kterým bylo předvolání k ústnímu projednání přestupku, bylo doručeno samotnému žalobci do datové schránky a jeho zmocněnci na jeho adresu pobytu, a to X, a současně i na doručovací adresu X. Obě tyto adresy byly zjištěny z registru obyvatel. Na obou adresách se nenacházela domovní schránka zmocněnce. Na zmíněnou elektronickou adresu žalovaný nedoručoval proto, že obsahovala diakritický znak, a z úřední činnosti bylo žalovanému známo, že na takové adresy nelze doručovat. Taková žádost o doručování proto nemohla přispět k urychlení řízení.

Krajský soud dále zdůraznil, že zmocněnec žalobce neměl v době předvolání k ústnímu jednání o přestupku na žádné z adres registru obyvatel zřízení domovní schránky (rozhodnutí I. stupně již bylo u doručovací adresy vhozeno do zřízené schránky). Při přijetí žalobcovy argumentace by se tak zmocněnci žalobce fakticky nedalo žádným způsobem doručovat. Každá písemnost byla navíc doručována i samotnému žalobci. Krajský soud proto neshledal námitku důvodnou.

Žalobní bod, že zmocněnci žalobce nebylo doručeno předvolání k ústnímu jednání, a bylo mu tak upřeno navrhnout důkazy na obhajobu, shledal krajský soud vzhledem k závěrům o správnosti zvoleného způsobu doručování za lichý. Totéž konstatoval krajský soud ve vztahu k doručení správního rozhodnutí I. stupně.

pokračování

Žalobce rovněž namítal, že žalovaný vydal rozhodnutí, aniž by žalobce vyzval k doplnění odvolání. Krajský soud uvedl, že ačkoliv rozhodnutí I. stupně bylo doručeno jak žalobci, tak zmocněnci, odvolání podal pouze žalobce, který neuvedl naprosto žádné důvody, proč s rozhodnutím I. stupně nesouhlasí. Žalobce byl proto vyzván k doplnění odvolání, které mu bylo doručeno do datové schránky. Na výzvu však reagoval pouze doplněním vlastnoručního podpisu. Krajský soud toto jednání vyhodnotil jako taktizování a dodal, že žalobce by se jistě obrátil na svého zástupce, kdyby nebyl schopen odvolání sám zpracovat.

Krajský soud odmítl také žalobcovo tvrzení, že nebyl poučen o následcích nedoplnění odvolání. V té souvislosti zdůraznil, že správní orgán vyzval žalobce k doplnění odvolání v souladu se správním řádem.

Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V zásadě zopakoval argumenty uplatněné již v žalobě (nebyl proveden žádný důkaz, který by prokázal, že zaparkoval vozidlo na místě přestupku zaparkoval, že správní orgány nepřipustně opřely svá rozhodnutí pouze o úřední záznamy). Odmítl též to, že by pasivita během správního řízení mohla jít k jeho tíži. Při zopakování argumentace ohledně nesprávného doručování obecnému zmocněnci zdůraznil, že zmocněnec nebyl předvolán k ústnímu jednání, stejně jako neobdržel výzvu k odstranění vad odvolání podaného stěžovatelem. Ve spojitosti s povinností doručovat na adresu sdělenou účastníkem dle § 19 odst. 3 správního řádu odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015 – 26. Rovněž navrhl provést listinný důkaz otisky e-mailů správních orgánů, doručených na elektronickou adresu X. K argumentaci krajského soudu, že se mohl obrátit na svého zástupce namítl, že mu z ničeho taková povinnost nevyplyvá.

Stěžovatel rovněž namítl, že výzvě k doplnění odvolání jako laik neporozuměl a odstranil tak jinou vadu, než byl vyzván. Výzva k doplnění navíc neobsahovala poučení o následcích neodstranění vad podání, přičemž krajský soud tuto námitku dle stěžovatele nevypořádal. Napadený rozsudek tak trpí vadou nepřezkoumatelnosti. Závěrem své kasační stížnosti stěžovatel též namítl, že konstatování krajského soudu, že obecný zmocněnec uplatňuje „*obdobnou taktiku*“ ohledně odvolání i v jiných řízeních je nepřipadné, neboť konstatování neodkazuje na konkrétní řízení, ke kterým by se mohl konkrétně vyjádřit. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2010, č. j. 7 As 31/2010 – 94.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozsudkem krajského soudu, který považuje za správný a odůvodněný.

Nejvyšší správní soud především posoudil otázku splnění podmínek řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem a jsou splněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s. Následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a

uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Platí totiž, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit. S odkazem na vlastní konstantní judikaturu připomíná, která rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelná [soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (rozsudky ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74), respektive z odůvodnění rozhodnutí není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44)]. Zároveň nelze opomenout, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se totiž o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014 – 85).

Stěžovatel námitku nepřezkoumatelnosti vznesl ve vztahu k vypořádání žalobního bodu absence poučení o následcích neodstranění vad odvolání při výzvě k jejich odstranění, která byla doručena pouze stěžovateli samotnému. Krajský soud však založil svou, nutno připustit velmi úspornou, úvahu na názoru, že pouze stěžovatel podal žalobu, a to ačkoliv bylo napadené rozhodnutí doručeno jak jemu, tak i jeho zástupci. Dodal pak, že správní orgán vyzval stěžovatele řádným a zákonným způsobem k odstranění vad odvolání. Výzva byla stěžovateli doručena do jeho datové schránky. Ten na ni reagoval *„ovšem pouze tak, že odvolání podepsal a vrátil zpět správnímu orgánu, bez jakéhokoli doplnění“*. S komentářem, že jde o tradiční postup obecného zmocněnce P. K., a že pokud by se stěžovatel chtěl kvalifikovaným způsobem odvolat a nezvládl by to sám, jistě by se spojil se svým zmocněncem, zhodnotil krajský soud postup stěžovatele jako *„taktizování“*, resp. zneužití práva, kterému tak nemůže poskytnout ochranu. Jakkoliv přitom zdejší soud v tomto bodě nijak nepředjímá správnost úvah krajského soudu, považuje za zřejmé, že z jeho stroze vyjádřeného pohledu výzva k doplnění odvolání obsahovala veškeré náležitosti dle správního řádu a stěžovatel na ni, byť nedostatečně, reagoval. Zdejší soud tak neshledává uvedenou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku za důvodnou, a přistoupil proto k přezkumu námitek směřujících do věci samé.

První námitkou stěžovatel poukazuje na to, že nebyl proveden žádný důkaz, který by prokázal, že vozidlo na místě přestupku zaparkoval právě on. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že ve správním spise lze nalézt dva dokumenty, které obsahují tvrzení, že vozidlo na daném místě zaparkoval stěžovatel. Jedná se o úřední záznam o přestupku podepsaný zasahujícími strážníky J. N. a K. B. Druhým je zápis o podaném vysvětlení, opět podepsaný jmenovanými strážníky, nikoli však stěžovatelem. V této souvislosti je třeba poukázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 – 73, kde je uvedeno, že *„[v]ýznam úředního záznamu o podaném vysvětlení dle § 61 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, spočívá v přestupkovém řízení v tom, že na jeho*

pokračování

základě si může správní orgán předběžně vyhodnotit relevanci případné svědecké výpovědi dané osoby z hlediska skutečností, které je třeba v konkrétním řízení o přestupku prokazovat“ (srovnej též rozsudky ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, a ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 – 76). Nejvyšší správní soud proto dává stěžovateli za pravdu, že předmětné listiny nemohou samy o sobě postavit najisto, že vozidlo na daném místě zaparkoval. V rámci ústního jednání o přestupku pak byly provedeny důkazy pouze listinami (viz protokol z ústního projednání přestupku ze dne 3. 6. 2014). Správní spis tedy neobsahoval podklady pro závěr o tom, že vozidlo na místě přestupku zaparkoval stěžovatel, přičemž ani žalovaný v rámci odvolacího řízení na této skutečnosti nic nezměnil.

V souvislosti s argumentací stěžovatele žalovaný podotkl, že pokud by vozidlo na daném místě neodstavil stěžovatel, jistě by tento argument uplatnil již v odporu, popřípadě v odvolání. Stěžovatel naopak namítl, že pasivita osoby obviněné z přestupku nemůže jít k její tíži. Odkázal přitom na rozsudek zdejšího soudu ze dne 10. 2. 2016, č. j. 1 As 204/2015 – 33. V předmětném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že u pasivity obviněného z přestupku lze rozlišit dva typy situací. V prvním případě půjde o situaci, kdy již v samotném správním řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil. Druhým typem situace je, že správní orgány v rámci přestupkového řízení neprovedou dostatečné dokazování rozhodných skutečností. Pro první případ přitom platí, že pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně nemůže vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení. U druhého naopak postačí obviněnému z přestupku, který byl v řízení před správními orgány pasivní, aby poukázal na jiné realistické varianty rozhodného skutkového děje, jež nebyly provedeným dokazováním vyvráceny, k tomu, aby byl v řízení před soudem úspěšný. Vzhledem k výše nastíněné důkazní situaci zdejší soud dospěl k závěru, že správními orgány opatřený souhrn podkladů je k prokázání viny stěžovatele nedostatečný, když nevyvrátily s rozumnou mírou jistoty jiné varianty skutkového děje. Nejvyšší správní soud považuje uplatněnou kasační námitku stěžovatele za důvodnou.

Další námitkou stěžovatel brojí proti způsobu doručování písemností během správního řízení, respektive proti tomu, že jeho zástupci nebylo doručováno na jím zvolenou doručovací adresu ve smyslu § 19 odst. 3 správního řádu. O takové doručování požádal v rámci bodu IV. podaného odporu. Správní orgán I. stupně a návazně i žalovaný však vyšli z domněnky, že v okamžiku, kdy elektronická adresa obsahuje diakritické znaménko (zde konkrétně X), nelze na danou adresu doručovat. Zvolil proto doručování jednak samotnému stěžovateli do datové schránky, a jeho zástupci pak na adresy získané z registru obyvatel (adresa pobytu a doručovací adresa). Stěžovatel odkázal u této problematiky na rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2016. Nejvyšší správní soud však považuje za nutné poukázat na svou novější judikaturu, která oblast doručování v kontextu elektronických adres obsahujících diakritická znaménka dále rozvinula a doplnila.

Rozsudek ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 As 104/2015 – 27, uvádí, že *[I] když správní orgán nedoručil své rozhodnutí na takovou adresu, sdělenou zmocněncem účastníka správního řízení (§ 19 odst. 3 správního řádu), jde o účinné doručení, jestliže bylo rozhodnutí následně*

doručeno, byť fikcí, na adresu, kterou si zmocněnec, vystupující v bezpočtu obdobných řízení, určil jako adresu pro doručování v centrální evidenci obyvatel (§ 20 odst. 1 téhož zákona)“. Nejvyšší správní soud proto na pozadí citované judikatury a zjevně odlišné povahy doručování dle § 19 odst. 1 a odst. 3 správního řádu dospěl k závěru, že správní orgány dostatečně dbaly toho, aby doručované písemnosti dosáhly svých adresátů, a to pro jistotu nejen obecného zmocněnce, ale též stěžovatele samotného. Lze konečně rozumně očekávat, že obecný zmocněnec stěžovatele, jako osoba, vystupující ve značném množství přestupkových řízení, jak je známo i zdejšímu soudu z jeho činnosti, bude kontrolovat doručování i na jím zvolené doručovací adrese z registru obyvatel. V souvislosti s tím je namístě se pozastavit nad tím, že ani na jedné z adres neměl obecný zmocněnec zřízení schránku (u jedné doručovací adresy následně zřízena byla – viz doručení rozhodnutí I. stupně). Tuto skutečnost pak nelze klást k tíži správním orgánům, když krajský soud správně zhodnotil, že § 23 odst. 4 správního řádu pro doručení fikcí nevyžaduje vložení písemnosti (po uplynutí 10 dnů) do domovní schránky, jestliže to není možné (§ 23 odst. 4 věta druhá a *contrario* správního řádu).

V kontextu uvedených okolností proto lze dle Nejvyššího správního soudu akceptovat postup zvolený správními orgány. Jelikož byl obecný zmocněnec uvedeným způsobem předvolán též k ústnímu jednání o přestupku (viz doručenky obsažené ve správním spise), shledal zdejší soud námitku stěžovatele, že jeho zástupce nebyl předvolán k ústnímu jednání, za neopodstatněnou. Rozdílně však zdejší soud nahlíží otázku výzvy k odstranění vad odvolání. Krajský soud postavil svou argumentaci na tom, že ačkoliv bylo rozhodnutí I. stupně doručeno jak stěžovateli, tak jeho zástupci, podal odvolání jen samotný stěžovatel, a proto byl k odstranění vad správně vyzván pouze on. Tuto argumentaci nemůže za okolností nynějšího případu Nejvyšší správní soud přijmout. V rámci plné moci ze dne 15. 1. 2014, doručené správnímu orgánu I. stupně 17. 1. 2014, totiž stěžovatel explicitně zmocnil P. K. pro řízení „*ve všech stupních řízení, tedy u správního orgánu prvního stupně, odvolacího správního orgánu*“. Zdejší soud proto dává stěžovateli za pravdu, že výzva k odstranění vad odvolání měla být doručena zástupci stěžovatele. Současně je pravdivý též argument, že stěžovateli z ničeho neplyne případná povinnost obrátit se obdrženými písemnostmi na svého zástupce ve smyslu naznačovaném krajským soudem.

Poslední námitkou stěžovatel krajskému soudu vytkl, že nespecifikoval taková řízení, kde zástupce stěžovatele uplatňuje „*obdobnou taktiku*“ ohledně podávání odvolání. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2010, č. j. 7 As 31/2010 – 94. Stěžovateli je třeba dát zapravdu v tom, že judikatura zdejšího soudu vyžaduje, aby byly účastníkům řízení známy všechny skutečnosti, z nichž bude správní soud ve svém rozhodnutí vycházet. V citovaném rozsudku však zdejší soud vyslovil též to, že „*[v] situaci, kdy se účastník řízení dozví, že městský soud vycházel ze skutečností známých jemu z jeho úřední činnosti, až z odůvodnění rozhodnutí soudu, může tyto skutečnosti činit spornými teprve v kasační stížnosti. Dokazování by se pak v takovém případě přeneslo do řízení o kasační stížnosti, což je však stěží slučitelné (byť ne nepřipustné) s povahou tohoto řízení jakožto řízení o mimořádném opravném prostředku. Přitom stěžovatelka v kasační stížnosti snáší významné námitky, které by mohly podle okolností eventuálně vést k přehodnocení skutečností, z nichž městský soud vycházel bez dokazování dle § 121 o. s. ř. ve spojení § 64 s. ř.*

pokračování

s. “ Nejvyšší správní soud přitom v nynější situaci nemůže přehlédnout, že stěžovatel ve své kasační stížnosti řečené skutečnosti nijak nerozporoval. Uvedl pouze, že nebylo upřesněno, o jaká konkrétní řízení se jedná. Jinými slovy neuvedl „významné námitky, které by mohly podle okolností eventuálně vést k přehodnocení skutečností, z nichž městský [zde krajský] soud vycházel bez dokazování“.

Vzhledem k uvedené argumentaci Nejvyšší správní soud uzavírá, že v posuzované věci byl naplněn kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., proto zrušil rozsudek krajského soudu napadený kasační stížností (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Protože skutkový stav, z něhož správní orgán I. stupně i žalovaný vycházeli, nemá oporu ve správním spise, nemohl by krajský soud v dalším řízení postupovat jinak, než že by rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného byly tedy dány již v řízení před krajským soudem, a proto Nejvyšší správní soud zrušil také rozhodnutí žalovaného (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, proto mu podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. náleží právo na náhradu nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. V souladu s ustanovením § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodl Nejvyšší správní soud také o nákladech řízení před krajským soudem. V řízení před krajským soudem i v řízení o kasační stížnosti byl stěžovatel zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem. Podle obsahu spisu krajského soudu učinil zástupce stěžovatele v řízení před krajským soudem dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby ze dne 22. 9. 2014), čemuž odpovídá i vyčíslení nákladů stěžovatelem. V řízení o kasační stížnosti učinil zástupce stěžovatele podle obsahu spisu jeden úkon právní služby (podání blanketní kasační stížnosti doručené zdejšímu soudu dne 9. 3. 2016, respektive doplnění kasační stížnosti doručené dne 30. 5. 2016). Nejvyšší správní soud proto přiznal stěžovateli náhradu nákladů řízení za tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále „advokátní tarif“), ve výši 3 x 3.100 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 6 odst. 1 advokátního tarifu] a náhradu hotových výdajů za tři úkony právní služby ve výši 900 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). V součtu se jedná o částku 10.200 Kč. Stěžovatel dále doložil v řízení před krajským soudem i v řízení před Nejvyšším správním soudem, že je plátcem DPH, proto soud zvýšil náhradu nákladů řízení o DPH ve výši 21%. Částka tak dosahuje hodnoty 12.342 Kč. Stěžovatel rovněž uhradil soudní poplatek za žalobu ke krajskému soudu, který činí podle položky 18 bodu 2 písm. a) sazebníku soudních poplatků (příloha zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů) částku 3.000 Kč. Za kasační stížnost pak uhradil částku 5.000 Kč podle položky 19 téhož sazebníku. Celkově je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli na nákladech řízení částku 20.342 Kč [12.342 + 3.000 + 5.000] k rukám jeho zástupce Mgr. Jaroslava Topola.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. prosince 2016

JUDr. Jiří Palla

4 As 49/2016

senátu předseda